

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Deepak Chopra

De ce râde Dumnezeu?

Calea spre bucurie și optimism spiritual

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

Editura For You
București

Cuprins

Prefață.....	7
Capitolul 1	11
Capitolul 2	26
Capitolul 3	42
Capitolul 4	57
Capitolul 5	75
Capitolul 6	93
Capitolul 7	110
Epilog	135
Calea către bucurie: Zece principii ale optimismului spiritual	139
Mulțumiri.....	173
Despre autor	174

1

Hărul divin strălucește ca o fantă de lumină. Pătrunde în întregul Univers fără să fie împiedicat de distanță sau de întuneric. Nu îl vezi, dar el știe încotro se îndreaptă. În orice moment cineva ar putea fi atins de puterea lui misterioasă.

Chiar și Mickey Fellows.

În această zi, Mickey mergea cu viteză prin vale, în Cadillacul Escalade negru, căutând cu privirea poliția. Soarele Los Angelesului strălucea pe autostradă, dar, din punctul de vedere al lui Mickey, care stătea în spațele geamurilor închise la culoare, putea să fie și la asfintit.

– Repetă, a mormăit în telefon.

– Proprietarii de club nu sunt încântați. Spun că noul material nu e amuzant. Îl vor pe vechiul Mickey înapoi.

Era Alicia, agenta lui.

– La naiba cu ei. Ar trebui să mă pupe-n dos doar pentru că mă obosesc să vin.

Mickey Fellows avea oferte de film de la două studiouri. Ultimul lui divorț ajunsese pe coperta revistei *People*. Singurul motiv pentru care lucra în cluburi de comedie era să păstreze legătura cu audiența.

Alicia nu renunță.

– Nu cred că vrei să joci aşa. S-ar putea să ai nevoie de cluburi într-o zi.

– Doamne ferește.

Mickey și-a aprins încă o țigară Merit, mentolată.

Dumnezeu are avantajul de a observa fiecare viață pe moment, ștergând toate diferențele. Dacă ai putea privi rasa umană de la o distanță infinită, i-ai vedea pe toți oamenii care erau pe autostradă în acea zi. Ca noi ceilalți, Mickey se gândeau prea puțin la sufletul lui. Nu dorea să se confrunte cu gânduri dureroase, astfel încât reușea să-și distragă atenția de la ele în aproape fiecare oră a vieții lui.

În acel moment, Mickey s-a gândit că e timpul să râdă.

– Am una bună să-ți spun, i-a zis agentei. Bunicul meu are 80 de ani și face în continuare sex aproape în fiecare zi. Aproape că i-a reușit luni, aproape că i-a reușit marți, aproape că i-a reușit miercuri.

Alicia tăcea.

– Cred că mă mai sună cineva.

– Nu, nu cred.

– Nu glumesc de data asta, a spus Mickey. Rămâi pe fir.

– A apăsat un buton.

– Alo!

– Sunteți Mickey Fellows?

– Cine vrea să știe?

Necunoscuții îi aflau adesea numărul de telefon.

– Vă sun de la spitalul Cedars-Sinai.

Mickey a simțit o picătură de transpirație alunecându-i pe gât. A strâns și mai tare volanul.

– Da?

În cele câteva secunde dintre un dezastru imminent și declanșarea lui, un număr uimitor de gânduri îți pot trece prin minte. Mickey fusese la controlul medical anual cu o săptămână în urmă. I-a apărut în față chipul soției lui, atât de clar de parcă nu ar fi fost divorțați de cinci ani. Cancer, SIDA, accident de mașină. Roata sorții se învârtea, iar săgeata urma să se opreasă.

– Îmi pare rău, domnule Fellows. E vorba despre tatăl dumneavoastră.

– A căzut? Cineva avea grija de el, a spus Mickey.

Angajase o menajeră care să locuiască cu tatăl lui, o doamnă liniștită din Guatemala, care știa puțină engleză.

– Tatăl dumneavoastră a fost foarte bine îngrijit la Terapie intensivă. S-a făcut tot posibilul pentru a-l readuce la viață, dar nu l-am putut salva.

Mickey nu a auzit aceste ultime cuvinte. Imediat ce vocea a spus „s-a făcut tot posibilul“, un uruit din urechile lui Mickey acoperea tot restul.

– Când a murit?

Voceata de la telefon, o femeie care era, probabil, asistentă, a început să-i explice, dar uruitul continua să blocheze orice sunet.

– Așteptați un moment, i-a spus Mickey, trăgând pe dreapta.

A respirat adânc, ca un înotător care își scoate apa din urechi.

– Ați putea să repetați?

– A fost adus la Urgențe de o ambulanță. A fost un infarct masiv. Am găsit numele dumneavoastră în portofel, ca ruda cea mai apropiată.

Mickey se simțea ușor amețit.

– A suferit?

Voceata a încercat să-l consoleze.

– Dacă vă ajută, pot să vă spun că acest gen de infarct se petrece de obicei rapid, în mai puțin de un minut.

Un minut care a părut să dureze ore, s-a gândit Mickey.

– Bine, voi veni imediat. Îl găsesc la Urgențe?

Voceata femeii a spus „da“, iar Mickey a închis. A revenit în trafic și a accelerat spre următoarea ieșire. Veștile au fost neașteptate, dar nu a plâns. De fapt, nu știa ce să simtă. Larry. Tata. Mama lui Mickey era o supraviețuitoare a cancerului mamar, astfel încât, dacă era ca cineva să moară mai repede, credea că va fi mama lui. Tatăl lui fusese întotdeauna tare ca piatra. O glumă a apărut neinvitată în mintea lui Mickey.

O femeie de vîrstă mijlocie cade la pământ, răpusă de un infarct. Când ajunge în Rai, Dumnezeu îi spune:

– S-a întâmplat o greșală groaznică. Mai trebuie să trăiești încă patruzeci de ani.

Femeia se trezește și se duce acasă. Se gândește că are o viață atât de lungă în fața ei, încât ar trebui să arate bine. Așa că se duce să-și facă operații estetice – la față, la sânii, la fund și ce se mai cere. Două luni mai târziu, traversează o stradă și un autobuz o lovește.

De data aceasta, când ajunge în Rai, îi spune lui Dumnezeu:

– Ce se întâmplă? Trebuia să mai trăiesc încă patruzeci de ani.

Iar Dumnezeu îi spune:

– Mabel, tu ești?!

De obicei, Mickey își găsea alinare în propriile lui glume, dar aceasta a fost urmată de un val de vinovătie. Nu era momentul să râdă, însă aşa funcționa mintea lui. Nu se putea abține.

Camera de așteptare de la Urgențe era un loc tensiunat, aerul era greu de atâta suferință. Fete disperate se uitau la toți cei care treceau, sperând că va apărea un doctor. Când asistenta i-a auzit numele, i-a zis:

– Îmi rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule Fellows. Pe aici, vă rog.

L-a condus prin câteva uși batante și pe un corridor pe care erau aliniate tărgi. Pe una dintre ele, un băiat cu capul înfășurat în bandaje pline de sânge stătea în

șezut, gemând ușor. S-au oprit în fața ușilor batante de la capătul culoarului, iar asistenta s-a dat într-o parte.

– Sunteți pregătit? l-a întrebat.

– O clipă, vă rog, i-a răspuns Mickey.

– Nu vă grăbiți. Doctorul va fi înăuntru oricând veți fi pregătit, a murmurat ea.

Pentru a se calma, Mickey a încercat să-și imagineze cum arată fața lui Larry după moarte. În schimb, altă glumă i-a apărut în minte.

Dumnezeu și diavolul se certau în privința gardului care separă Raiul de Iad.

– Partea ta se prăbușește, i-a spus Dumnezeu. Privește.

– *Și ce dacă?* i-a răspus diavolul.

– Amândoi suntem responsabili pentru integritatea gardului nostru. *Al meu este perfect.*

Diavolul a dat indiferent din umeri.

– *Și ce o să faci?*

– *Dacă mă forțezi, angajez un avocat și te dau în judecată,* i-a spus Dumnezeu.

Diavolul a râs.

– *Mai lasă-mă. Unde o să găsești un avocat?*

Mickey a chicotit, apoi și-a revenit.

– Iiuse, de ce nu pot să mă comport normal? a murmurat.

– Poftim? i-a spus asistenta.

– Nimic. Voi intra acum. Mulțumesc.

Cumva, în toți cei 37 de ani ai lui, Mickey nu văzuse niciodată un cadavru. Intensitatea luminii din cameră fusese scăzută. O formă zăcea sub un cearșaf, pe o masă.

„Iisuse, tată. N-ai putea să te trezești?”

Era uimitor cum moartea îngheța aerul din jur. Mickey s-a gândit la asta și a încercat să nu tremure. Miroslul de dezinfectant făcea camera și mai rece decât era. Minutele treceau. Mickey s-a ciupit, încercând să nu se gândească la altă glumă.

Un catolic, un protestant și un evreu mor și ajung în Rai. La porțile strălucitoare, Sf. Petru spune...

Cineva tușește încet lângă el.

– Domnul Fellows? Sunt dr. Singh.

Gluma zboară din mintea lui Mickey. S-a întors spre indianul în haine verzi de spital și cu un stetoscop în jurul gâtului.

– Nu vreau să vă inoportunez, a murmurat Tânărul medic.

Părea de vreo 20 de ani, dacă nu ar fi avut barba neagră și zburlită.

Mickey a simțit un fior de vinovăție. „El crede că mă rugam.”

Medicul a făcut un gest care să-i confere siguranță.

– Puteți să vă apropiăți dacă doriți, i-a spus.

Niciunul dintre ei nu a vorbit în timp ce medicul a tras cearșaful.

Nu i-a fost atât de greu pe cât credea să se uite. Tatăl

lui părea că doarme. Larry nu era încă palid. Chiar și la 70 de ani se încăpățâna să fie bronzat tot anul.

– Pare liniștit.

Dr. Singh a dat din cap:

– Vreți să știți exact ce s-a întâmplat? Nu eram de serviciu când l-au adus, dar am analizat fișa. Uneori membrii familiei doresc detalii.

– Doar câteva, a spus Mickey.

S-a întrebat dacă majoritatea filor și-ar lua tatăl de mâna. Mâinile lui Larry erau împreunate pe piept. Oare ce ar fi mai ciudat, dacă ar fi cald sau rece?

– A fost un infarct miocardic acut. Un infarct masiv, pe la ora 2, azi după-amiază. Paramedicii au apărut după cinci minute. Dar tatăl dumneavoastră era probabil mort înainte de a cădea pe podea.

Mickey a spus:

– Deci a fost rapid.

– Foarte.

Poate că asta determinase expresia de pe fața lui Larry, care nu era chiar pașnică, a observat Mickey, ci ușor mirată. Dacă inima și-ar exploda și tot ce ai simțit ar fi o durere chinuitoare, ai părea uimit? Dintr-odată, lui Mickey i-a venit o nouă idee, care l-a luat prin surprindere.

„Eu nu sunt mort, fraiere. Doar mă prefac și m-am străduit din greu. Înțelegi poanta, nu-i aşa? Tu, dintre toți oamenii...“

Mickey a trebuit să se lupte cu primul impuls de a dărâma masa și de a-l trânti pe bătrân la pământ.

„Nu e amuzant, nebunule“, ar fi strigat, iar Larry ar fi explodat într-unul dintre accesele lui de râs, în timp ce se ridica de jos și se scutura de praf.

Apoi Mickey a observat cu colțul ochiului expresia doctorului. Era nervozitate ceea ce vedea Mickey? Doctorul era palid – poate nu văzuse nici el atâtia morți. Mickey nu-și putea da seama. Dar un lucru știa cu siguranță: în mod clar, situația nu era o glumă.

Trei zile mai târziu, Mickey s-a dus să închidă apartamentul tatălui său. Era un apartament mic, cu două camere, ce făcea parte dintr-un complex pentru pensionari din Culver City. A plătit-o pe Lupe, menajera din Guatemala. Ea era cea care găsise trupul neînsuflețit al lui Larry.

– Acolo, *señor*, i-a spus, arătând spre scaunul preferat al lui Larry, pe care Mickey și-l amintea din copilărie.

Trecuse prin războaie, brațele din piele albastru închis erau uzate și crăpate.

„Deci aici l-am adus“, s-a gândit Mickey.

După ce Lupe a plecat, chicotind stânjenită – îi strecurase încă o sută și îi dusese aspiratorul ponosit la mașină –, nu mai exista niciun motiv să mai zăbovească. Mickey a tras storurile, acoperind până și ultimele raze slabe ale amurgului. A redus nivelul termostatului și s-a uitat în jur.

Altceva?

A găsit o sticlă de whiskey pe jumătate plină pe noptiera tatălui său. Pe etichetă scria „Jim Beam“ și